

KUD SVOBODA PREBOLD

POZDRAV MLADOSTI

*Eva KREŽE
Marija PETROVEC*

Prebold, 25. 5. 2017

Pesnik je posvečen človek!

Pesnik je lahko samo tisti, ki ima za pesnjenje talent-naravni dar, da dojamemo za človeške pojme presegajočega, neskončnega boga ali pojem ideje, simbol neznanih skrivnosti, pojem domovine, pojem naroda ali idealne žene. Pesnik služi idealu, brez njega ni poezije. Ideal rešuje pesnika pred »povsakdanjenjem«, kaže mu zvezde nad blatnimi cestami vsakdanjega življenja, napaja ga s tolažilom lepote in misli. Pesnik ga išče s čustvi, izraža ga z besedami, ki se dotikajo naših src kakor čudovita glasba. Govori nam misli, ki žive z nami in v nas, zato so bili pesniki veliki v vseh časih in so glasniki novih nazorov, novih verovanj, oznanjevalci velikih duševnih revolucij. Pesnik nikoli ne nagovarja »vseh povprek«, pač pa izbrance po duhu, zato je mnogim tudi težko razumljiv.

Kajti pesmi so ogledalo. Iz njih zrejo sodobni najstniki, ljudje, ki so mladi po duši, Vsi pa so pronicljivi opazovalci vsega, kar jih obdaja. Razmišljajo o marsičem. Postavljajo vprašanja. Sanjajo svoje sanje. So samozavestni ustvarjalci. Upajo si biti to, kar so.

Za konec še misel: »Človek bi moral vsak dan slišati vsaj kratko pesem, prebrati dobro poezijo, videti lepo sliko in če bi bilo mogoče, povedati nekaj razumnih besed.«

Manja Holobar

SMRT JE DEL NAČRTA

Sedim pred edino prazno steno v moji sobi,
opazujem, preučujem karto sveta
in poskušam svoje misli usmeriti proti svetlobi.

Sonce se že niža in mi ne da užitka,
da bi še enkrat videla, kako na moje lice pada solza bridka.

Pozabljam že, kako lep je lahko dan,
ko opazujem svet, poln ran.

Vstanem in stol odmaknem daleč stran.
Ugotavljam, da se ljudje sploh nismo spremenili.

Še vedno ne znamo seči človeku v dlan,
po slovarju iščemo pomen besede državljan.

Preneham razmišljati, ampak saj veste:
priložnost je tista, zaradi katere človek postane tat,
spet začnem sanjariti, kako lepo bi bilo,
če bi bil človek človeku brat.

Narodi po svetu skupaj odkrivamo resnico.

Klin se s klinom zbija,
ampak tako ne bo desnica začela sodelovati z levico.

Le kaj bi lahko jaz naredila za boljši svet?

Ne morem se zbrati, lačna sem,
najbrž je to moja edina uganka: kako preživet?

Pomirjajo me še zadnji sončni žarki,
zaradi občutka toplote lahko pozabim,
da so okoli moje hiše skopani vojni jarki.

Odkar se je lepota sveta skrila pred našimi očmi,
vedno bolj čutimo, da naše telo trpi, po nečem neznanem hrepeni.

Pred letom dni zasadili smo dobrine,
upali, da njih korenine dosežejo globine.

Ozrem se skozi okno:
nič ne raste sredi vrta,
zdaj vem, kaj so mislili, ko so nas opozarjali,
da smrt je del načrta.

MOŽNOST PREŽIVETJA

Vrtnica pri vrtnici,
tulipan pri tulipanu.
Sonce sije previsoko nad oblaki,
kmalu ga bo nadomestila luna
in v temi vsi bomo lahko junaki.

Stran od polja, stran od mesta
vije se v neskončnost dolga cesta.
Stran od ceste, stran od gozdov
eden drugega požirajo valovi morskih bogov.
Stran od valov, stran od gora
razteza se kraljestvo, polno zlata.

Zlato počasi izginja iz kraljestva,
vedno več je v njem golega posestva.
Ampak še vedno lahko vidimo rože cveteti,
še vedno lahko vidimo ptice leteti,
še vedno lahko vidimo umetnike peti,
še vedno lahko vidimo lesene hiše goreti,
še vedno lahko vidimo ranjene ljudi krvaveti.

To kraljestvo – Svet po imenu,
nudi ljudem vse, kar si srce poželi,
a ti norci se vseeno upirajo bremenu.

To breme je svoboda, večnost,
ki bi za vedno pregnala nespečnost.
Vse, kar nam je ostalo, je iluzija – strahu hčer,
ki sanja o jutru, a želi si večer.

Narod moj, zresni se!
Nikoli ne bo en človek Bog za vse.
Najveličastnejša je vojska brez vojakov,
od katere nikoli ne slišimo odmeva korakov.
Vsi skupaj smo pod soncem,
nihče ni pod luno!
Kljub enotnosti še vedno vsak igra na svojo struno.

Pred davnimi, davnimi časi
so se otroci še smeli igrati na vasi,
dan ni mineval hitro, ampak počasi.
In nepravilnosti so veljale za skrivnosti,
ki bi lahko bile le plod norosti.

Ne morem verjeti,
da smo zdaj ljudje tako neumni,
ne morem verjeti,
da smo lahko na lastno srce ljubosumni.
Borimo in prepiramo se za stvari, ki jih že imamo,
zanima me, če je naše hrepenenje po že doseženem
res vse, kar po vse teh letih trpljenja znamo.
Le kaj je tisto, kar bi lahko človeka izučilo?
Vemo, da to ni denar ali revščina,
kaj šele list papirja in sled črnila.
Vsi vemo, kaj je prav,
ampak na žalost se voditelji držav
ne trudijo iznajti učinkovitega dramila.
Kdo bi se torej lotil izdelave zdravila?

Vsi smo eno, brez izjem,
samo skupaj se lahko borimo
in uničimo trenutni sistem.
Ne morem sama, strah me je.
Strah me je posledic zatiranja razuma,
nisem vedela, da lahko znanje ustavi rast poguma.
Vse oči obrnjene so vame,
zanima me, kakšna je možnost, da preživim,
če dovolim, da vojna se vname.

**MI SMO ŽRTVE – TO JE RES!
AMPAK KOGA?**

Ko želje postanejo prevelike
in jih ne moremo več krotiti,
ostanejo umetnika potrebne slike
in razočaranje, ki ga ni moč skriti.

Vedno več je ljudi,
ki ne bojijo se krvi,
na življenje in smrt se otepajo skrbi
in se pretvarjajo, da jih nič ne boli.

A bolečina nikoli ne poneha,
postajajo kralji ulic –
ulic brez smeha.

Težko je med domišljijo
in resničnim svetom zabrisati razlike,
ko želje postanejo prevelike.

Zdaj, ko so vse pravice pridržane
nič več prijatelj,
domišljija je prostor, kjer se celi rane.

Kdaj se to trpljenje neha?

Kdaj bo vsa ta norija spet vredna smeha?

Ni videti, da bi koga zanimal odgovor,

Če boste pametni pa lahko sklenemo dogovor.

Vse kar čutite so strahovi v vas skriti,

iz dneva v dan so bolj nevarni

in jih ne moremo več krotiti.

Ni nevaren človek, ki malo ve in veliko verjame,
nevaren je tisti, ki ne dovoli, da vojna se vname.

Huda in kruta je usoda človeka,
na žalost vemo kdaj se to trpljenje neha.

Ne smemo se pustiti,
zidov med svetovi ne moremo podreti brez modric,
spoznajmo se s strahovi,

ki v naši glavi povzročajo zaporedje krivic.

Ko se v življenju izgubimo v pravljicah in izgubimo stike,
ostanejo umetnika potrebne slike.

Počasi, skozi čas

spoznali smo se stvori v naši glavi,

spoznali smo se s temi prepričljivimi igralci,
ki nas prisilijo, da postanemo svojih misli talci.

Nikoli nismo razumeli zakaj smo mi – ljudje
žrtve teh stvorov,

niiti zakaj so ti stvori tako vztrajni kriminalci.

Nismo žrtve, večkrat smo jih imeli možnost preglasiti,
ampak vedno je ostal grenak priokus
in razočaranje, ki ga ni moč skriti.

NE GLEJ V SONCE

Slišim kričanje svojih ljudi,
ampak oni ne vedo kako pomembna je zame kri.

Primi me za roko, drži me!

Moje rezilo je željno goste, rdeče tekočine,
uživam, ko ljudje zaradi mene umirajo od bolečine.

Obupano kujemo v zvezde naše ime,
brezglavo delamo napake,
ne zaslužimo si naziva ljudje.

Poglej (si) v dlani, krvave so, polne laži.

Ne stiskaj pesti!

...tako samo še bolj boli.

Lažno mesto, lažna vas,
vsi lažejo, da bi izvedeli resnico.

Zmankuje nam ljubezni, izteka se nam čas.

Pozabljamo, da bo prišel trenutek,
ko bodo tudi najmanjši dosegli najvišjo polico.

Kozarec poln rdeče tekočine,
potoki polni rdeče tekočine,
oceani polni rdeče tekočine.

Kri se preliva po skalah v doline,
kjer nje reke so deležne mesečine.

SPODBUJENA DOMIŠLJJA

Ne zdržim več kričanja in laganja,
konec je pretvarjanja, igranja.
Ne vem še kako,
ampak kmalu boste prišli do spoznanja,
da neznanje ni vredno praznovanja.

Strah me je uspeha,
ki spodbija tla pod nogami.
Strah me je vetrov,
ki vedno znova prekinejo milino med gorami.
Uspeh mi je postal uteha,
najbrž je prepozno jokati zaradi tega.

Hodim naravnost proti kroni,
svetu želim zavladati s svojimi zakoni.
Nihče, ki me obkroža ne ve,
da je samo strah tisti, ki ga ogroža.
Ni nujno, da je lepa vsaka roža.

Opozarjajo me, da bi morala biti bolj razumevajoča,
pravijo, da ni nujno,
da bo tekočina za vedno ostala tekoča.
Nihče ne ve in ne more napovedati kdaj bo toča.

Ob mojem vladanju nihče razen mene ne bo bogat,
vsakemu z denarjem bom dala prerezati vrat,
mu ugrabila družino in
v prah njegove pogorele hiše napisala: šah mat.

Iskala bom resnico in jo spreminjala,
samo z znanjem se bom strinjala.
Opozarjajo me, da bi morala biti bolj razumevajoča,
pravijo, da ni nujno,
da bo tekočina za vedno ostala tekoča.

Ne potrebujem vas – kmetov,
da mi branite čast,
potrebujem in zahtevam znanje
s katerim ohranjam oblast.
Aja, naj omenim tudi, da za vsakega,
ki se bo upiral trpljenje bo postalo last.

Za vse nasprotnike sekunde bom spremenila v dan,
poskrbela bom,
da bodo imeli moje začetnice vrezane v dlan.
Vesela sem, ko me spoštujejo, preziram tiste,
ki resnico, vdanost in laž ne razlikujejo.

Svojega prestola in zakonov ne bom predala,
ne bom se pod lastnim razmišljanjem vdala.
Opozarjajo me, da bi morala biti bolj razumevajoča,
pravijo, da ni nujno,
da bo tekočina za vedno ostala tekoča.

Ne bom kruta in neusmiljena,
vse kar želim je nadzor.
To naj ne bi povečalo mojih sužnjev upor.
Vsak dobi priložnost, da se izkaže,
vsak dobi možnost, da svojo naklonjenost pokaže.

Ne cenim človeka po tem,
ker zna hitro brati, cenim tiste,
ki znajo iz besedila sporočilo razbrati.
Brez skrbi, pod mojim vodstvom
nihče ne bo spregledal sporočila v besedilu sledi.

Vem, da bom zasovražena,
ker bom vladala pod svojimi zakoni,
ni me strah, vedno bližje sem kroni.
Opozarjajo me, da bi morala biti bolj razumevajoča,
pravijo, da ni nujno,
da bo tekočina za vedno ostala tekoča.

Že res, da sem čustveno nestabilna
in se iz mile puščave v sekundi pojavim na morju - v viharju,
prepuščena svojemu življenju – mornarju,
a tokrat ne bom popustila,
ne bom dovolila, da bi se moja nestabilnost vrnila.

Morda bo to čista sreča zame in za moje ljudi,
morda mi bo s svojim vladanjem uspelo pregnati skrbi.
Ne poskušam vse narediti kruto ali krivično,
ampak vem, da razmerje med pravico in dolžnostjo
ne sme biti nepravilno.

Nisem še videla luči,
ki bi svetila bolj kot moja želja po razumu.
To me osrečuje in drugim nadzor nad mano preprečuje.
Očitno ima vsak svojo srečo,
ki hodi z roko v roki z nesrečo.

Vladavina naj bi bila pravična,
a kaj ko to še ne pomeni,
da je takšna vladavina lahko resnična.
Opozarjajo me, da bi morala biti bolj razumevajoča,
pravijo, da ni nujno,
da bo tekočina za vedno ostala tekoča.

Moja vojska bo nepremagljiva,
moja taktika bo nepredvidljiva.
Nihče, ki se upira ne bo ubežal smrti zvoku,
nič več voda, zdaj kri bo tekla v potoku.

Zdaj, ko sem jaz kraljica
nikogar več ne bo doletela krivica,
svetu bosta vladali smrtonosna pravica in resnica.
Ne bom dovolila, da bo laž sodnica.

Zdaj, ko sem jaz kraljica
imejte vso svobodo svojo,
a nikoli ne pozabite na voljo in nesmrtnost mojo.
Opozarjajo me, da bi morala biti bolj razumevajoča,
pravijo, da ni nujno,
da bo tekočina za vedno ostala tekoča.

Svet še ni videl vladarja kot sem jaz,
redko kdo ima priložnost videti moj pravi obraz.

Najbrž potrebujete dokaz,
da lahko spremenim svoj jaz:
naj vam namignem –
samo poraz mi spremeni obraz.

Opozarjajo me, da bi morala biti bolj razumevajoča,
pravijo, da ni nujno,
da bo tekočina za vedno ostala tekoča.

Morda pa bi res morala biti bolj razumevajoča,
ampak saj veste –
po toči zvoniti je prepozno,
nima smisla odnehati tako pozno.

Življenje je lepo in lepo bo,
na žalost pa se moja prihodnost
ne razteza čez jasno poletno nebo.

Prepričana sem, da bo ta moja “nora fantazija”
v spominu ljudi končala samo kot spodbujena domišljija

ČIPKA

Gledam čipko snežno belo,
naj primem jo v svojo dlan?
Pomagaj mi jo položiti,
da bo imela pravo stran.
Kaj naj storim, da ne bo zbledela,
ker tako je snežno bela?
Toda vse, kar danes belo,
nekdanj bo porumenelo.

ZAKAJ SIJE SONCE

Pred hišo je klopca,
na klopci je punčka,
punčka ima kite
s pentljo povite.
Pentlja rumena,
trata zelena,
sonce žareče
pa sije od sreče.

PRI KOVAČU

Poglej si tole izbo, nje grobe te zidove.
Okvir, v njem staro risbo, ki nostalgijo zove.
Krog stene grob opaž obit,
v podobo preteklosti je zlit.

Za tla so podnice lesene, škripajoče pod nogami,
da vse spomine iz davnine ta prostor v hipu zdrami.

Še hladno je ognjišče,
pepela le prgišče.

Drva čakajo na čas,
ko v hišo bo pritisnil mraz.

V kotu nad opažem pribita je polica,
z nje brljavka medlo sveti v tvoja lica.

Na steni sklednik

Kateri prednik je vanj za večnost shranil dušo?

Pa vse te posode v zidni omari!

Kam bežite časi stari?

Lončeni kolačnik zaviti v žico
spominja na praznike, kruh in potico.

Na kolaček, ki ga je stara mama za pisanko spekla zame,
mi spet zdrami spomin, ki ga srce za vedno ujame.

Miza, prek nje grob laneni prt.

Ob rob v lahno zvezeno belo čipko je moj pogled zazrt.

Na sredi v vazi suho cvetje,
splet nežne roke,

nje miline,

se ponuja,

da prebuja

v nama toplo to zavetje.

SOPROGU

Želela bi pokloniti pesem tebi,
soprogramoj dragi,
pa nekako ne najdem pravih besed,
ki bi govorile o najini sreči.

Vem, da si dober,

da si nežen,

da me ljubiš,

da me snubiš,

varuješ,

ljubkuješ,

kot rožo neguješ.

Ampak...

Kje si moja ljubezen na poti k tebi?

Kje si skrita?

Ali ne bi razširila te roke svoje,

naju razvajala v dvoje?

Kako najti pot,

da izginila bi tista,

ki daleč je od tod?

Kako najti svilen dotik,

da ga ne čutiš kot umik?

Zakaj do tebe čutim spoštovanje

in včasih, ne vem...

je to pomilovanje?

Zakaj do tebe ne čutim strasti?

Zakaj si te ne želim vzeti sredi noči,

v samoti,

tvojemu mirnemu snu,

ko si tu,

poleg mene, tako lep?

MARIJA PETROVEC

KAJ POTEM JE TO

Če bila bi najina ljubezen
drugačna kot so druge,
bi vse bolj si te želela,
vse bolj po tebi hrepenela,
iskala pot do zvezd s teboj
in vedela, da si le moj.

Tako pa si te le želim,
le po tebi hrepenim,
ukradem zvezdo si s teboj
in vem, da nisi samo moj.
In vse postane zamenljivo....
tudi najina ljubezen.
Kakor čas, prav vse minljivo.
Nihče nikomur ni obvezen.

LJUBEZEN

Sestrica in bratec se imata rada,
ljubezen je velika, rjava čokolada.

Včasih je bolj grenka,
včasih je bolj sladka,
včasih je res dolga,
včasih čisto kratka.

Kadar sta narazen,
muči ju bojazen,
dolgčas je obema,
žalost ju objema.

Kadar pa sta skupaj,
nežno se igrata,
a v naslednjem hipu
že jezno se lasata.

Sestrica in bratec se imata rada.

Res je! Ta ljubezen je velika, rjava čokolada.

ROJSTVO – LEPOTA ŽIVLJENJA

Besede izgovorjene so v mislih rojene,
so pot do dejanj in novih spoznanj.

Rodi se vse,
kar na novo se začne.

Rodi se jutro in sonce z žarki roso boža.

Potem zrasede roža
in jaz diham njen zrak.

Rodi se lepota, ki blaženo boža,
pa tudi pomlad in ljubezen takrat,
ko ima nekdo nekoga rad.

Rodi se vse,
kar na novo se začne.

Iz ljubezni se rodi otrok – mnogo njih.
Lepih, nežnih, dišečih in tako zelo ljubljenih,
da ti zastaja dih.

Rodi se vse,
kar na novo se začne.

Slišiš glas in melodijo? Tako rodi se pesem,
da k tebi jo lahko ponesem.

Naj razlega se, doni,
naj prežene nam skrbi.

Rodi se vse,
kar na novo se začne.

Imam levo in desno dlan,
da jo dam na levo in desno stran.

In v sredini imam srce,
da se odpre tebi in tebi in tebi.

Tako se rodi in raste prijateljstvo.
Tako se pletejo vezi in moči v svetu dobrega.

MARIJA PETROVEC

V mavrici barv vseh rojenih reči,
vsi mi v sožitju rastemo v srečne in dobre ljudi.
Vsa ta rojstva so LEPOTA življenja!
Naj ta zaklad nikdar ne pojenja.

ZA SLOVENSKI KULTURNI DAN

Bog živi Vas, Slovenci,
ki živite v hladni senci...
Prešerna ti hvala dragi poet,
za ta dan kulture, na dan, ko si moral umret.
Narava Slovencev od nekdaj slavi
tistega, ki varno v grobu leži.
Ni pomembno, kje človek deluje,
pomembno je, da se ponižno in po tiho vzdiguje.
Mora izgledati malce poseben,
morda delovati pomoči že potreben,
še bolje, da zgublja se v povprečju
in da govori v kakšnem grobem narečju.
Naj ne dotika delikatnih se tem
in naj ne pove, da ve, v čem je problem.
Še manj naj ne dregne v kakšne osebe,
ki pod sabo držijo pametnejše od sebe.
Skratka, vsi umi in upi v slovenski deželi,
dokler boste živeli, VAM ne bodo verjeli.
Ustvarjajte zase in v ilegali,
saj, ko boste umrli, vas bodo že še spoznali.
Tako smo vsak zase svoji Prešerni,
za to nam ta praznik, da ostanemo verni.
Verjemimo vase in mislimo z lastno glavo,
saj prevečkrat podvomimo v našo lepo državo.

PREPLETANJA LJUBEZNI

Ali vidiš nitko, ki spleta kitko -
tiho, vročo, strastno, prikrito,
skrito, zavito, nesebično, mično,
drobno, neopazno, prijazno ljubezen?

Mmmm, kako je v nedeljo omamno zadišala
mamina slastna juha iz lonca,
kako prijetno ogreje v zimi pomladni žar sonca.
Očka je pticam nasul hrane,
veter se poigrava s snežinkami tja čez poljane.
Vse je tako – pač tako,
da nam je lepo!

Sestra in brat nepremagljivi sta par,
zavezništvo kujeta kot božji dar.
Knjige! On jih obožuje.
Glasba njej ritem narekuje.
Vse je tako – pač tako,
da nam je lepo!

Fant dekletu skrivaj poljub vzame,
babica vnuka prijazno objame.
Učitelj se skupaj z učenci uči,
prijatelj s prijateljem skrivnosti deli.
Vse je tako – pač tako,
da nam je lepo!

Ljubezen je vendar tako preprosta in lepa!
Naj še naprej nitke v kitke nam spleta.

ZMRDULA

Pri nas stanuje zmrdula.
Za mizo sedi in moleduje,

copat si sezuje,
ga zopet obuje,
vmes pa kujavo brunda:

“Jaz bi čokolado.

Pa ne tisto,
eno drugačno.”

Ubogo je dete neuslišano lačno.

“Rada bi Milko,

tisto the best,

tista je dobra za jest.”

Pa ji uspe, da dobi čokolado,
a ne Milko, pač eno drugo.

Zmrdula napravi mulo,

nanjo obesi si culo

polno nergaških besed,

da ne pozna jih niti vseved.

In tista zanič čokolada ni vredna,

da zmrdulin pogled nanjo pada.

Je bleksi in fuj

in čudne oblike,

na ovitku pa, o groza,

ni kravine slike.

Danes vijolična krava še spi
in sploh ... pozabila je čokolado nam dati.

Zmrdula se mula in kar v kotu ždi,

zdaj moramo mi se sladkati.

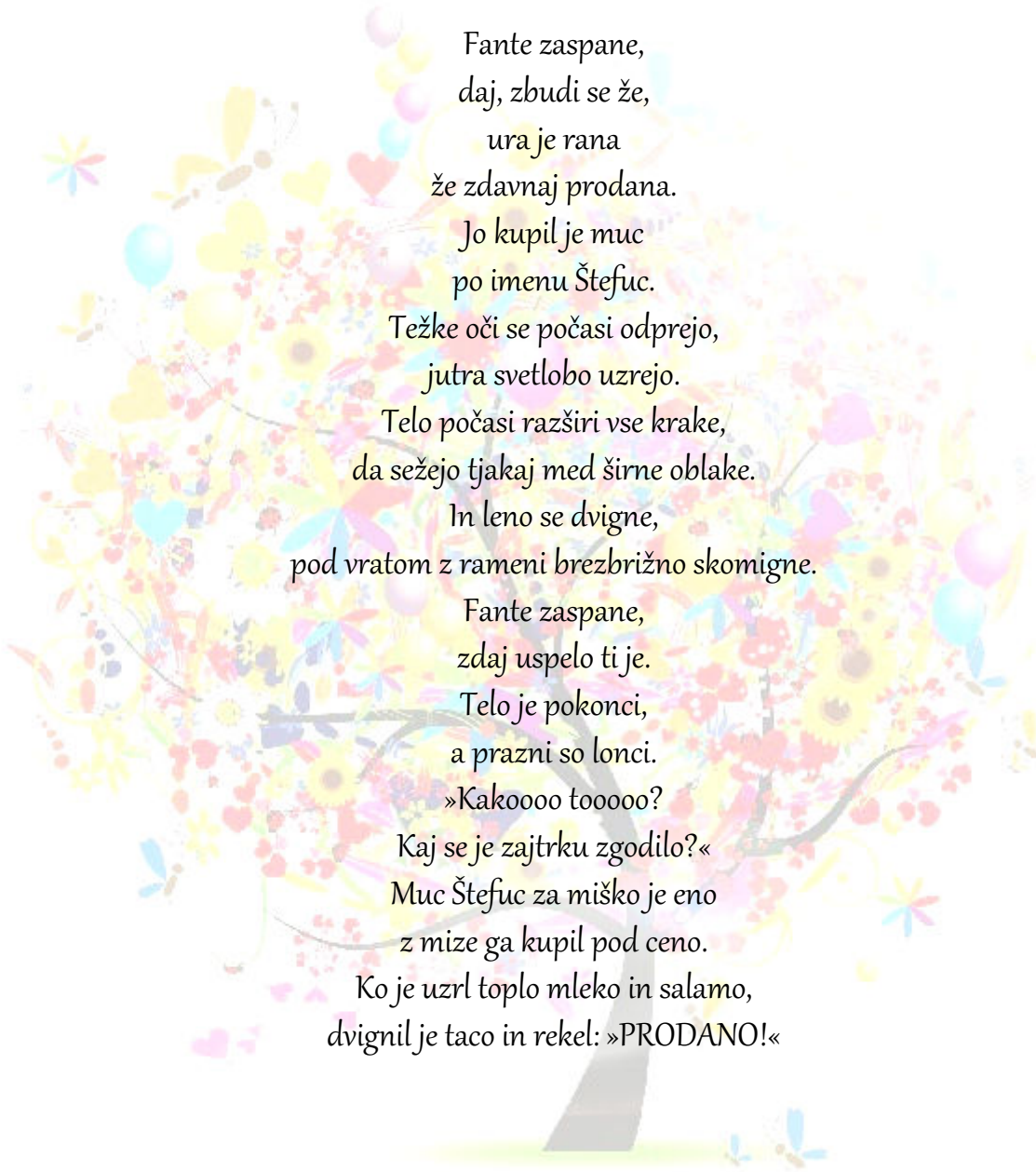

KAKO SE RODI PRIJATELJSTVO

Med medom in medvedom
je menda medenjak -
medeno sladek gradič
z imenom čebeljak.
Ta hišica mamljiva
med toči in preliwa,
medo sladkosnedo
pa v želji dela zmedo.
Pokuka in poruka
v prvi panj, rekoč:
»Še meni malo meda
v ta moj piskrček natoč.«
Pred panj se z njim postavi,
pa ga čebelica pozdravi:
"Ljubi medo sladkosnedo
brez dela ni jela,
zato se zmeniva,
kar skupaj storiva,
napol podeliva.«
Družno odhajata v sadovnjak
drobna čebela in medo silak.
Čebela želi si hrušk z drevesa,
že medo jih urno s krošnje otresa.
Čebela nabira si med v svoje čaše,
te sladke mamljive čudežne paše.
Ko polna so vedra, že proti panjem hitita
in sladko zlato na pol podelita.
In ker je čebelja beseda držala,
prijatelja sta za vedno ostala.

RANA URA, ZLATA URA

Fante zaspane,
daj, zbudi se že,
ura je rana
že zdavnaj prodana.
Jo kupil je muc
po imenu Štefuc.
Težke oči se počasi odprejo,
jutra svetlobo uzrejo.
Telo počasi razširi vse krake,
da sežejo tjakaj med širne oblake.
In leno se dvigne,
pod vratom z rameni brezbrizno skomigne.
Fante zaspane,
zdaj uspelo ti je.
Telo je pokonci,
a prazni so lonci.
»Kakooooo toooooo?
Kaj se je zajtrku zgodilo?«
Muc Štefuc za miško je eno
z mize ga kupil pod ceno.
Ko je uzrl toplo mleko in salamo,
dvignil je taco in rekel: »PRODANO!«